

Arrest

nr. 59 412 van 8 april 2011
in de zaak RvV X / IV

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Angolese nationaliteit te zijn, op 12 januari 2011 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 16 december 2010.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier van de verwerende partij.

Gelet op de beschikking van 11 februari 2011 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 21 maart 2011.

Gehoord het verslag van kamervoorzitter F. HOFFER.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en haar advocaat P. LIPS en van attaché J. VERSTRAETEN, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

De bestreden beslissing luidt als volgt:

"A. Feitenrelaas

U verklaart een Angolees staatsburger te zijn van Bakongo origine en afkomstig uit Damba, Uíge. U verhuisde als kind met een nicht van uw vader naar Luanda. U woonde met uw vrouw (L.M.N.C.) en drie kinderen in de wijk Casquel in Luanda en werkte er als vrachtwagenchauffeur en ijzerverkoper voor meneer (F.). Op 20 juni 2010 ontmoette u 's avonds meneer (F.) die u voorstelde aan (A.T.), een journalist voor radio Dispertar en net als meneer (F.) een lid van de partij Unita. De mannen hadden een opdracht voor u om kranten rond te delen op openbare plaatsen. U aanvaarde de missie omdat u trouw wilde zijn aan uw baas en overtuigde vijf collega's om mee te werken, tegen een betaling van USD 70.000. Op 22 juni 2010 ontvingen jullie de kranten en begonnen jullie deze te distribueren op verschillende locaties in Luanda en in de aangrenzende provincie Bengo, naargelang de instructies van meneer (F.). De vierde dag, op 25 juni 2010, bevonden jullie zich in de presidentiële wijk Futongu II toen

jullie wagen werd tegen gehouden door de politie. De politie vond de kranten en ontdekte dat hierin wanpraktijken van de regering werden aangeklaagd. Jullie werden alle zes opgepakt en naar een onbekend huis gebracht waar jullie werden ondervraagd naar jullie opdrachtgevers. Niemand was bereid te spreken waarop de politieagenten vertrokken. Op 27 juni kwamen de politiemannen terug en hervatten de ondervragingen. U werd hierbij zo ernstig geslagen dat u het bewustzijn verloor. De volgende dag werd u wakker in het ziekenhuis. Na vier dagen ontmoette u een oude vriendin (E.), die in het ziekenhuis werkte als verpleegster. Nadat u haar vertelde hoe u hier terechtgekomen was informeerde ze u dat de politie regelmatig langskwam om te informeren naar uw toestand, zodat ze u terug konden oppakken. U besepte dat u gevaar liep en vroeg (E.) u te helpen ontsnappen en stelde haar voor hierover meneer (F.) te contacteren. Op 12 juli kwam (E.) om middernacht naar uw kamer en gaf u een verplegersuniform. U moest naar buiten gaan waar twee mannen op u zouden wachten in een wagen. De mannen brachten u naar een stilliggende werf in de wijk Fubu en de volgende dag kwam meneer (F.) naar de werf. U legde hem uit wat er gebeurd was en wees hem op het gevaar dat u maar ook uw vrouw en kinderen liepen en u vroeg hem of hij u kon helpen het land te verlaten. Meneer (F.) liet uw vrouw en later ook uw kinderen naar de werf brengen en begon jullie vertrek uit Angola te regelen, terwijl u samen met uw gezin op de werf verbleef. Op 30 juli gingen jullie naar de Franse ambassade om een visum te regelen. Op 12 augustus kwam meneer (F.) naar de werf en zei dat de paspoorten klaar waren. U had echter schrik om onder uw eigen identiteit te reizen waarop (F.) voorstelde dat u met het paspoort van zijn zoon (W.) zou reizen. Op 9 september 2010 reisde u samen met uw vrouw en drie kinderen en meneer (F.) naar België waar u op 10 september aankwam. Op 14 september 2010 vroeg u in België asiel aan.

B. Motivering

Er dient te worden vastgesteld dat u er niet in geslaagd bent om uw 'vrees voor vervolging' in de zin van de Vluchtelingenconventie of een 'reëel risico op het lijden van ernstige schade' zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming aannemelijk te maken

U verklaarde dat u niet naar Angola terugkan omdat u vreest gedood te worden door de Angolese politie, omwille van het feit dat u betrappt werd toen u een krant rondbracht die de Angolese regering ernstig bekritiseerde (zie gehoorverslag Commissariaat-generaal dd. 7 december 2010, hierna CGVS 1, p. 10). Volgende opmerkingen kunnen evenwel worden gemaakt bij uw verklaringen op het Commissariaat-generaal.

Vooreerst slaagde u er niet in de reden van uw vervolging aannemelijk te maken, met name het verspreiden van een anti-regeringskrant in de provincies Luanda en Bengo (CGVS 1, p. 5 en p. 9). Zo legde u vage verklaringen af over de krant in kwestie. U kon de naam van de krant niet noemen, en wist evenmin wie de uitgever was en welke bedoelingen (F.) en (A.) hadden met de verspreiding ervan (CGVS 1, p. 8). U was zich evenmin bewust van het risico dat u liep (CGVS 1, p. 9). U verantwoordde deze onwetendheid door te verwijzen naar uw beperkte studies waardoor u moeite heeft met lezen en dergelijke zaken niet goed begrijpt. Daarnaast stelde u dat (A.) en (F.) jullie nooit hadden gewaarschuwd voor confrontaties met de autoriteiten (CGVS 1, pp. 8-9).

Het laaggeschoolde en onwetende profiel dat u van zichzelf schetste dient nochtans te worden genuanceerd gezien u volgens uw eerdere verklaringen tot de tiende klas naar school bent geweest (CGVS, p. 1), wat overeenkomt met het hoger middelbaar onderwijs (zie landeninformatie), en kan er met dit opleidingsniveau van u worden verwacht dat u de inhoud van een krant kan lezen én begrijpen.

Bovendien moet worden gewezen op het feit dat u anderzijds wel drie titels van artikels in de krant vernoemde die onmiskenbaar anti regering waren. Bovendien wist u dat zowel (F.) als (A.) lid van de oppositiepartij Unita waren en kon ook uit de werk-vereisten, met name het feit dat de verspreiding 's nachts diende te gebeuren en jullie hiervoor een hoge vergoeding kregen, worden afgeleid dat het hier om een heimelijke en mogelijks gevaarlijke actie ging (CGVS 1, p. 5). Daarenboven beweerde u zelf dat de situatie in uw land van die aard is dat de wetten niet worden toegepast en personen die iets doen wat de autoriteiten niet aanstaat kunnen worden omgebracht (CGVS 1, p. 10). Het is derhalve niet geloofwaardig dat zich niet bewust was van het doel van de krant, met name kritiek leveren op het huidige regime - en van de mogelijke risico's die aan dergelijk activiteit verbonden zijn.

Verder is het merkwaardig dat volgens uw verklaringen de vijf collega's aanvankelijk de betaling van 70.000 Amerikaanse dollar onvoldoende vonden en u hen diende te overtuigen, waarbij ze enkel het bezwaar opperden dat ze 's nachts moesten werken (CGVS 1, p. 5). Immers, uit de informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt blijkt dat het gemiddelde inkomen per capita minder dan 800 dollar bedraagt (zie landeninformatie) en een bedrag van meer dan 10.000 dollar de man voor een zesdaagse opdracht dit gemiddelde bijgevolg aanzienlijk overtreft.

Voorts dient te worden opgemerkt dat u niet aannemelijk maakt dat de politie naar u op zoek is en van plan is u te doden (CGVS 1, p. 10). Immers, uit uw verklaringen blijkt dat u ter verzorging van de verwondingen die u tijdens de ondervraging opliep, door de politie in een civiel ziekenhuis

werd ondergebracht, waar u twee weken verbleef zonder bewaking. U beweerde dat de politie regelmatig het ziekenhuis bezocht om te horen hoe u het stelde maar u hen zelf nooit te zien kreeg (CGVS 1, p. 6 en p. 9). Indien de politie u daadwerkelijk verder wilde opsluiten en zelfs doden is het uiterst bevreemdend dat ze u onbewaakt in een ziekenhuis achterlieten. Bovendien zou men verwachten dat indien de politie, zoals u beweerde, wenste u zo snel mogelijk terug op te pakken (CGVS 1, p. 6) ze uw gezondheidstoestand nauwgezet zouden opvolgen door u zelf te bezoeken.

Daarbij dient te worden opgemerkt dat het Commissariaat-generaal over informatie beschikt dat leden van de oppositiepartij Unita in beperkte mate nog slachtoffer worden van pesterijen, maar dat er geen enkel bewijs is dat vervolging in de zin van de Conventie van (vermeende) Unita leden nog voortkomt (zie landeninformatie).

Tenslotte dient te worden opgemerkt dat na vergelijking blijkt dat uw verklaringen op het Commissariaat-generaal niet overeenstemmen met de verklaringen van uw vrouw op het Commissariaat-generaal (zie gehoor van uw vrouw (hierna 'CGVS 2') in haar dossier O.V. nr. 6.688.616 - C.G. nr. 10/18887). U stelde dat u van 22 tot 25 juni telkens om middernacht afsprak om kranten rond te delen en u gewoonlijk rond twee uur of half drie naar huis terugkeerde (CGVS 1, p. 8). Uw vrouw stelde daarentegen dat u de dagen voorafgaand aan uw verdwijning telkens om middernacht naar huis kwam (CGVS 2, p. 4).

Aangaande het verblijf van u en uw gezin op een werf in Fubu kunnen nog volgende tegenstrijdigheden worden opgemerkt. U verklaarde dat u na uw ontsnapping gedurende een maand en half samen met vrouw en kinderen op een stilliggende werf verbleef van een huis zonder verdiepingen (CGVS 1 p. 6 en p. 10). Volgens de verklaringen van uw vrouw betrof het hier echter een huis mét een verdieping en vonden er (metse)werken plaats tijdens jullie verblijf (CGVS 2, p. 4).

Daarnaast stelde u dat (F.) op 12 augustus 2010 in eigen persoon naar de werf kwam om de paspoorten met daarin de visums te brengen (CGVS 1, p. 7), terwijl uw vrouw verklaarde dat (F.) hierover op 12 augustus 2010 per telefoon informeerde en uw man vervolgens te kennen gaf dat hij niet met zijn eigen paspoort wilde reizen en opnieuw moest wachten op het paspoort van (W.) (CGVS 2, p. 4). Wat betreft uw reisdocumenten verklaarde u verder dat u reeds over een paspoort beschikte omdat u in 2008 voor 21 dagen naar Zuid-Afrika ging 5CGVS, (CGVS 1, pp. 3-4). Uw vrouw verklaarde evenwel dat u en de rest van het gezin uiteindelijk jullie plannen om naar Zuid-Afrika te reizen moesten laten varen wegens een visum-probleem (CGVS 2, p. 3).

De vaststelling dat u en uw vrouw tegenstrijdige verklaringen afleggen over gemeenschappelijke elementen in jullie asielrelaas ondermijnt derhalve op ernstige wijze de geloofwaardigheid van uw gehele relaas.

Gelet op het voorgaande kan in uw hoofde geen vermoeden van het bestaan van een gegronde vrees voor vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie, of een reëel risico op het lijden van ernstige schade, zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming, worden vastgesteld.

In het kader van uw asielrelaas legde u een rijbewijs neer (uitgegeven op 25 juli 2007). Er dient te worden opgemerkt dat dit document Luena (provincie Moxico) vermeldt als uw woonplaats, wat in strijd is met uw verklaring op het Commissariaat-generaal dat u van kinds af in Luanda woonde. U verantwoordde dit door te stellen dat u om uw rijexamen in de provincie Moxico te kunnen afleggen u daar een officiële woonplaats moest hebben en u bijgevolg twee weken in Luena verbleef (CGVS, p. 11). U legde verder geen documenten voor om uw reisweg en asielrelaas te staven.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet."

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1. In wat zich voordoet als een enig middel voert verzoeker een schending aan van de artikelen 57/7ter en 62 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: vreemdelingenwet), de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen, alsook van het principe *patere legem quam fecisti*. Verzoeker voert eveneens een schending aan van de materiële motiveringsplicht en is van oordeel dat de redenen van de bestreden beslissing niet draagkrachtig genoeg zijn om deze te ondersteunen.

2.2.1. De Raad stelt vast dat verzoeker tegelijk de schending aanvoert van zowel de formele motiveringsplicht, zoals vervat in de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 en in artikel 62 van de vreemdelingenwet, als van de materiële motiveringsplicht, hetgeen echter niet mogelijk is vermits een gebrek aan deugdelijke formele motivering het de betrokkene onmogelijk maakt uit te maken of de

materiële motivering al dan niet afdoende is. Nu uit de uiteenzetting van het middel blijkt dat verzoeker de motieven van de beslissing kent, is het doel van de uitdrukkelijke motiveringsplicht in casu bereikt en wordt het middel verder vanuit het oogpunt van de schending van de materiële motiveringsplicht onderzocht.

Verzoeker brengt, afgezien van een rijbewijs, geen documenten bij ter staving van identiteit, reisweg of relaas, hetgeen een negatieve indicatie inhoudt voor zijn algehele geloofwaardigheid. Hij houdt zich in het verzoekschrift weliswaar het recht voor om met toepassing van 'artikel 39/76, al. 3 van de vreemdelingenwet' tot op de datum van de terechtzitting bijkomende stukken neer te leggen, doch laat na enig relevant document bij te brengen.

Verzoeker baseert zijn vrees voor vervolging op het feit dat hij samen met enkele collega's een krant, waarin de Angolese regering bekritiseerd werd, verdeeld had in opdracht van zijn baas.

De geloofwaardigheid van dit relaas wordt echter ondermijnd door vage, onaannemelijke en incoherente verklaringen, zoals op duidelijke en omstandige wijze weergegeven in de bestreden beslissing.

Hierin wordt terecht vastgesteld dat verzoeker enerzijds opmerkelijk vaag bleef over de inhoud van de krant en voorhiel zich niet bewust te zijn geweest van de risico's die verbonden waren aan zijn opdracht, terwijl hij anderzijds wel drie titels van artikels in de krant vernoemde die onmiskenbaar tegen de regering waren gericht. Verzoeker beperkt zich dienaangaande nogmaals naar zijn ongeschooldheid te verwijzen, welke reeds door de bestreden beslissing terecht werd beschouwd als ontoereikende verschoningsgrond. Daargelaten de vraag naar de correcte draagwijdte van 'de tiende graad', geeft verzoeker immers zelf aan dat deze graad deel uitmaakt van het secundair onderwijs, waardoor bezwaarlijk kan worden volgehouden dat hij niet in staat was de krantenartikels te lezen. Van verzoeker mag wel degelijk verwacht worden dat hij duidelijke en correcte verklaringen aflegt omtrent deze krant, die de directe oorzaak van zijn problemen zou vormen. Dat hij zelfs op de vraag naar de titel van de krant het antwoord schuldig moest blijven, verhindert enig geloof te hechten aan zijn vermeende betrokkenheid bij de bedeling ervan.

De loutere herhaling van zijn eerdere verklaringen het risico van de opdracht foutief te hebben ingeschat, volstaat uiteraard niet om de motivering van de bestreden beslissing te ontcrachten. Uit verzoekers verklaringen blijkt immers dat hij wel degelijk op de hoogte was van het feit dat zijn opdrachtgevers lid waren van de oppositiepartij Unita en kon tevens uit hun bevel de kranten 's nachts te bedelen en dit tegen een ruime vergoeding, redelijkerwijs worden afgeleid dat hieraan bepaalde risico's zouden verbonden zijn, los van de vraag of deze risico's ooit uitdrukkelijk aan verzoeker werden meegedeeld. De commissaris-generaal stelde terecht vast aan de hand van objectieve informatie dat een bedrag van 70.000 Amerikaanse dollar aanzienlijk hoog is binnen de Angolese context (administratief dossier, stuk 13, nr. 2). Verzoekers bewering dat deze vaststelling irrelevant is ten aanzien van hem gezien hij zelf niet tot het arme deel van de bevolking behoort doet hieraan geen afbreuk.

Verzoekers vrees ten aanzien van de Angolese politie, die hem zou willen opsluiten en zelfs doden, valt voorts niet te rijmen met zijn verklaring gedurende twee weken in het ziekenhuis te hebben verbleven als gevolg van mishandelingen tijdens de overvraging, zonder gedurende deze periode enige vorm van bewaking of opvolging van zijn toestand door de politie te hebben ondervonden. Ook op dit punt komt verzoeker niet verder dan het tegenspreken van de bestreden beslissing, zonder enig concreet element aan te voeren dat een ander licht zou kunnen werpen op deze motivering, die terecht is en door de Raad wordt overgenomen.

Ten slotte wordt in de bestreden beslissing met recht gewezen op enkele inconsistenties tussen verzoekers verklaringen en deze van zijn echtgenote. Aangezien de tegenstrijdigheden betrekking hebben op (i) de tijdstippen waarop verzoeker naar zijn werk vertrok en terugkeerde (ii) hun verblijf op een werf in Fubu voordat zij Angola verlieten (iii) de contacten met F. omtrent de paspoorten (iv) het feit of verzoeker al dan niet over een paspoort beschikte om naar Zuid-Afrika te reizen, kan bezwaarlijk worden volgehouden dat het slechts om 'ervaringen van verzoeker' zou gaan, die zijn echtgenote slechts kan navertellen op basis van wat zij van verzoeker heeft gehoord. Van beide echtgenoten kan wel degelijk redelijkerwijs verwacht worden dat zij hierover gelijklopende verklaringen afleggen.

Een schending van het principe '*patere legem quam fecisti*', doordat de commissaris-generaal in de bestreden beslissing verwijst naar algemene informatie omtrent Unita-leden die volgens verzoeker niets zegt over zijn individuele ervaringen en deze niet uitsluit, kan geenszins worden aangenomen. De commissaris-generaal kan bezwaarlijk worden verweten verzoekers verklaringen te toetsen aan objectieve bronnen teneinde de geloofwaardigheid en gegrondheid van de voorgehouden problemen na te gaan. Bovendien rust de bewijslast in beginsel op verzoeker zelf, die met concrete, aannemelijke en coherente verklaringen de waarachtigheid van zijn voorgehouden vluchtelingenrechtelijke vrees dient

aan te tonen. Gelet op het voorgaande is duidelijk dat verzoeker hier in gebreke blijft. Aangezien verzoeker zelf geen elementen aanbrengt waaruit blijkt dat voormelde informatie onjuist zou zijn, blijft de motivering van de bestreden beslissing, waar deze stelt dat uit deze informatie blijkt dat leden van de Unita-partij in beperkte mate nog slachtoffer worden van pesterijen maar dat er geen bewijs is dat vervolging in vluchtelingenrechtelijke zin nog voorkomt, onverminderd overeind (zie het administratief dossier, stuk 13, nr. 3).

Waar verzoeker aanvoert dat de commissaris-generaal voorbijgegaan is aan zijn verklaringen met betrekking tot de wijze van zijn opsluiting en mishandeling, kan worden opgemerkt dat aan deze verklaringen hoe dan ook geen geloof kan worden gehecht aangezien de feiten die tot de arrestatie zouden hebben geleid, reeds ongeloofwaardig werden bevonden.

Een schending van artikel 57/7ter van de vreemdelingenwet kan niet worden aangenomen aangezien verzoeker, gelet op de bovenstaande vaststellingen, geenszins aantoonde aan de in dit artikel opgenomen voorwaarden te hebben voldaan.

In hoofde van verzoeker wordt het bestaan van een vluchtelingenrechtelijke vrees niet aangetoond.

2.2.2. *In fine* van het verzoekschrift wordt de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus gevraagd. De bewijslast ligt daarvoor evenwel bij verzoeker (RvS 3 september 2008, nr. 185.993) en er dient vastgesteld dat hij niet aangeeft op welke wijze artikel 48/4 van de vreemdelingenwet geschonden zou zijn, noch geeft hij aan waarom hij een reëel risico loopt op ernstige schade in de zin van voormeld artikel 48/4. De ongeloofwaardigheid van zijn asielrelaas mede in acht genomen, ontwaart de Raad geen elementen die nopen tot de toekenning van de kwestieuze status.

2.3. Het enig middel is ongegrond.

Verzoeker kan niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de vreemdelingenwet worden erkend en komt niet voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de vreemdelingenwet in aanmerking.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vluchtelingenstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op acht april tweeduizend en elf door:

dhr. F. HOFFER,

kamervoorzitter,

mevr. K. VERHEYDEN,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

K. VERHEYDEN

F. HOFFER